

ಬರಹದಿಂದಷ್ಟೇ ಕನ್ನಡದ ಚೆಲುವಲ್ಲ, ಮಾತು-ಕೃತಿಯೂ ಪ್ರಮಾಣ...

ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿನ ತಪ್ಪು
ನಮಗೆ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ
ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.
ಆದರೆ, ನಮ್ಮನ್ನು
ಹೆಚ್ಚು ಚಿಂತೆಗೀಡು
ಮಾಡಬೇಕಾದುದು
ಮಾತಿಗೂ ಕೃತಿಗೂ
ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಲೋಪಗಳು.
ಮಾತು ಮತ್ತು ಕೃತಿಯ
ಸುಧಾರಣೆಯಿಂದಷ್ಟೇ
ಕನ್ನಡದ ಚೆಲುವು ನಿಜ
ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗುವುದು.

ಈಶ್ವರ್

ಅಂಗೈ ತೋರಿಸಿ ಅವಲಕ್ಷಣ ಎನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮಾತಿಗೆ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದ ಇತ್ತೀಚಿನ ಎರಡು ಆದೇಶಗಳು ನಿದರ್ಶನದಂತಿವೆ. 'ಸರ್ಕಾರಿ ಕಚೇರಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕರು ಫೋಟೋ ತೆಗೆಯಬಾರದು, ವೀಡಿಯೋ ಮಾಡಬಾರದು' ಎನ್ನುವುದು ಮೊದಲನೇ ಆದೇಶ. ಸರ್ಕಾರಿ ಕಚೇರಿಗಳಲ್ಲಿ ಫೋಟೋ ಮತ್ತು ವೀಡಿಯೋ ನಿಷೇಧಿಸುವ ಮೂಲಕ ಸರ್ಕಾರ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರವನ್ನು ಉತ್ತೇಜಿಸುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ತರಾಟೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ, ಸಂಜೆ ಹೊರಡಿಸಿದ ಆದೇಶವನ್ನು ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ ಹಿಂತೆಗೆದುಕೊಂಡಿತು. ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಮತ್ತು ಆಡಳಿತ ಸುಧಾರಣೆ ಇಲಾಖೆಯ ಉಪ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡ ಎರಡನೇ ಆದೇಶದಲ್ಲಿನ ಕಾಗುಣಿತದ ತಪ್ಪುಗಳು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಲೇವಡಿಗೆ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಗುರಿಯಾದವು. ಐದಾರು ಸಾಲುಗಳ ಪುಟ್ಟ ಪತ್ರದ ತುಂಬಾ ತಪ್ಪುಗಳೇ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದ್ದು 'ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ'ದ ಗುಣಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಹಿಡಿದ ಕನ್ನಡಿಯಂತಿದೆ ಎನ್ನುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ವ್ಯಕ್ತವಾದವು. ತಪ್ಪುಗಳ ಸರಣಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರ ಹೊರಡಿಸಿದ ಆದೇಶದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಪದಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಾಗಿ ಬಳಸಿರುವ ಅಧಿಕಾರಿಯ ವಿರುದ್ಧ ಕಠಿಣ ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ಒತ್ತಾಯಿಸಿ ಸರ್ಕಾರದ ಮುಖ್ಯ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ ಬರೆದ ಪತ್ರವೂ ತಪ್ಪುಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಸರ್ಕಾರಿ ಆದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಅವಜ್ಜೆಯಿಂದಲೂ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯದಿಂದಲೂ ಕಾಗುಣಿತ ದೋಷಗಳು ನುಸುಳುತ್ತವೆ. ಆ ಲೋಪವನ್ನು ಹೇಗೋ ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದರೆ, ಕನ್ನಡದ ಕುರಿತಂತೆ ಸರ್ಕಾರದ ಒಟ್ಟಾರೆ ಧೋರಣೆಯೆಲ್ಲಾ ಅವಜ್ಜೆ ಮತ್ತು ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯ ಕಾಣಿಸುವುದು ನಾವು ಆತಂಕ ಪಡಬೇಕಾದ ಸಂಗತಿ.

ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿನ ಇತ್ತೀಚಿನ ಕೆಲವು ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ ಕನ್ನಡ ಕಳಕಳಿಯನ್ನು ಒರೆಗೆ ಹಚ್ಚಲು ಉದಾಹರಣೆಗಳಾಗಿ ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ ಪರಿಷ್ಕರಣೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಅಧ್ಯಾಸನಗಳ ಕುರಿತ ಚರ್ಚೆ ಇನ್ನೂ ಕೊನೆಗೊಂಡಿಲ್ಲ. ತಪ್ಪು ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪರಿಷ್ಕರಣೆ ಸೀಮಿತಗೊಂಡಿದ್ದರೆ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಚರ್ಚೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರತಿರೋಧ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಪರಿಷ್ಕರಣೆ ಮಾಹಿತಿದೋಷಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿಲ್ಲ. ಕನ್ನಡ ಪರಂಪರೆ ಈವರೆಗೆ ಗೌರವಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ ಹಾಗೂ ನಂಬಿಕೆಗಳನ್ನು ಗಾಸಿಗೊಳಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವೂ ಪರಿಷ್ಕರಣೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನುಸುಳುವ ಕಾಗುಣಿತದ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಆದರೆ, ಮಕ್ಕಳ ಮನಸ್ಸಿನೊಂದಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣದ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಆಡುವ 'ಆಟ' ಉಂಟುಮಾಡಬಹುದಾದ ಕೇಡನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವುದೂ ಕಷ್ಟ.

ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೂಡ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದ್ದು ಉದಾಸೀನ ಧೋರಣೆಯೇ. ಈಗಿನ ಸರ್ಕಾರ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ; ಈವರೆಗಿನ ಯಾವ ಸರ್ಕಾರವೂ ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಬಲಪಡಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ದೃಢ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಸಿಲ್ಲ. ವರ್ಷದಿಂದ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಲೇ ಇದೆ; ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುಣಮಟ್ಟವೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಖಾಸಗಿ ಶಿಕ್ಷಣಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ. ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸೈಕಲ್, ಸಮವಸ್ತ್ರ ಮತ್ತು ಶೂಗಳನ್ನು ನೀಡುವುದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ಹಿಂದೆಮುಂದೆ ನೋಡುತ್ತದೆ. ಮಠಗಳಿಗೆ, ಜಾತಿ ಸಂಘಟನೆಗಳಿಗೆ ನೀಡಲು ಕೊರತೆಯಾಗದ ಅನುದಾನ ಶಾಲೆಗಳು ಮತ್ತು ಮಕ್ಕಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಎದುರಾಗುತ್ತದೆ. ಕವಿರಾಜಮಾರ್ಗಕಾರ ಕನ್ನಡಿಗರನ್ನು ಸುಭಟಕರ್, ಚೆಲ್ವಕರ್, ಅಭಿಮಾನಿಗಳ್, ಅತ್ಯುಗ್ರ್, ವಿವೇಕಿಗಳ್, ಉದಾರ ಚರಿತರ್ ಎಂದು ಬಣ್ಣಿಸಿದ್ದಾನಷ್ಟೇ. ಆ ಬಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ 'ಅಮಾಯಕರು' ಎನ್ನುವ ವಿಶೇಷಣವೂ ಸೇರಬೇಕು. ಸರ್ಕಾರಿ ಶಾಲೆಗಳು ದುರ್ಬಲಗೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸುವ ಸರ್ಕಾರಗಳು, ತಮ್ಮನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಕಟ್ಟಾಳುಗಳೆಂದು ಬಿಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡಿಗರ ಅಮಾಯಕತೆಯೇ ಕಾರಣವಲ್ಲವೇ?

ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿನ ತಪ್ಪು ನಮಗೆ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ, ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಆತಂಕ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ, ನಮ್ಮನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಗಾಸಿಗೊಳಿಸಬೇಕಾದುದು ಮಾತಿಗೂ ಕೃತಿಗೂ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಲೋಪಗಳು. ಕನ್ನಡದಿಂದ ಉಪಕ್ರಮದ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಒಡಂಬಡತೆ ಹಾಗೂ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳ ಧಿಮಾಕು, ಅವರು ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಬಗೆಯುತ್ತಿರುವ ದ್ರೋಹ. ಪರಸ್ಪರ ನಂಬಿಕೆ-ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಮೂಡಿಸಬೇಕಾದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಡಬೇಕಾದ ಜನ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು, ಮನಸ್ಸುಗಳನ್ನು ಒಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಎಗ್ಗಿಲ್ಲದೆ ಬಳಸುತ್ತಿರುವುದು ನಮ್ಮನ್ನು ಚಿಂತೆಗೀಡುಮಾಡಬೇಕು. ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿನ ದೋಷಗಳನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವುದು ಕನ್ನಡವನ್ನು ಬಲಪಡಿಸುವ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಭಾಗವಷ್ಟೇ. ಮಾತು ಮತ್ತು ಕೃತಿಯ ಸುಧಾರಣೆಯಿಂದಷ್ಟೇ ಕನ್ನಡದ ಚೆಲುವು ನಿಜ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಾಗುವುದು.

■ ರಘುನಾಥ ಚ.ಹ.